

Sygn. akt II KK 82/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **Z. C.**

skazanego z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 kwietnia 2016 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 lutego 2014 r., sygn. akt VIII K [...],

utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 października 2015 r., sygn. akt II AKa [...]

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić

UZASADNIENIE

Przywołanym powyżej wyrokiem z dnia 12 lutego 2014 roku wydanym w sprawie o sygnaturze VIII K [...] Sąd Okręgowy w W. skazał Z. C. za czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten zaskarżyli obrońcy oskarżonego, ale wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 października 2015 r., II AKa [...], wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, a w niej zawarł wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku. Wniosek nie został bliżej uzasadniony.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowania do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, tj. wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493).

Skarżący nie podał powodów, dla których wykonanie orzeczonej kary miałyby wiązać się dla skazanego ze szczególnymi uciążliwościami. Takich powodów nie dopatrył się również Sąd Najwyższy, wobec czego doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania szczególnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Równocześnie z urzędu nie można też obecnie uznać (nie przesądzając – co oczywiste – ostatecznego rozstrzygnięcia co do zasadności kasacji) by ryzyko jej uwzględnienia było na tyle prawdopodobne, by mogło to przemawiać samoistnie za zasadnością przedmiotowego wniosku.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.